

El llibreter que somnia encendre el Parlament Europeu

El socialdemòcrata alemany Martin Schulz esdevindrà, aquesta setmana, president del Parlament Europeu. A diferència dels seus predecessors, vol obtenir un benefici polític del càrrec i enfrontar-se als presidents dels governs.

Al marcador hi ha dos llums vermells amb forma d'estrella. Indiquen que el temps d'intervenció s'ha acabat. Va fa dos minuts que ha exhaurit el torn, però Martin Schulz no s'atura. Es tracta de la crisi del deute i del futur de la Unió Europea; Schulz aprofita la seva intervenció, com a cap del grup socialista al Parlament Europeu, per a demostrar a tots els presents a la sala de plens que hi ha ben poques persones amb un discurs tan punyent com el seu. “Els mercats financers condueixen un Ferrari, i els governs d'Europa van al darrere, xano-xano, amb bicicleta”, critica. Schulz continua parlant; el president del Parlament Europeu, Jerzy Buzek, li ha atorgat plena llibertat. Quan el polític alemany és a punt de duplicar, arbitràriament, el temps d'intervenció estipulat, acaba el discurs. Llavors, el polonès s'apropa al micròfon i afirma: “Realment, he tingut una paciència enorme.”

Un govern d'oposició. Aquesta setmana, dimarts, Schulz, de 56 anys, ha de rellevar Buzek en el càrrec de president del Parlament. És el procediment habitual. Els dos grups majoritaris es divideixen la legislatura i nomenen un dels seus perquè ocupi el càrrec durant dos anys i mig. Per això, després de Buzek, que prové de les files del Partit Popular Europeu (PPE) –conservador i demòcrata-cristià–, arribarà el socialdemòcrata Schulz. Fins ara, el sistema de presidència compartida ha estat molt fàcil per als grups, perquè el càrrec de president del Parlament no implicava poder real. No

oferia cap paper destacat en l'equilibri de forces de les institucions europees. Però Schulz es proposa d'assolir fites importants amb aquest càrrec. I també personalment. A diferència dels predecessors, no vol limitar-se a fer encaixades de mans, diu, sinó transformar el Parlament Europeu en una mena de govern d'oposició: contra el Consell, l'assemblea dels caps de govern i d'estat.

Les institucions de Brussel·les observen la intenció de Schulz amb força tensió i expectatives oposades. Alguns suposen que Schulz fracassarà, uns altres esperen que reïxi. El Parlament, en comparació amb el Consell i la Comissió de la UE, és la institució europea més feble. La revalorització que havia d'arribar amb el tractat de Lisboa no ha canviat pràcticament res. Per començar, manca la divisió clàssica entre grups: govern i oposició. Al Parlament, hi ha 736 diputats, procedents de 27 estats, que teixeixen línies divisòries als plens, a tort i a dret, i les aliances polítiques varien segons els temes. Per això ara, enmig de la gran crisi europea, se senten veus que demanen un Parlament més fort, per tal que la ciutadania hi quedi inclosa. Però la representació popular gairebé no hi és perceptible. Les decisions importants les prenen els caps d'estat i de govern. I això, sempre que Merkel i Sarkozy no s'ho hagin manegat prèviament. “Sóc un home directe i eloqüent –afirma Schulz– i vull traslladar aquesta capacitat al Parlament Europeu.” Schulz ha estudiat a fons el tractat de Lisboa i ha arribat a la conclusió que el Parlament ha de tenir

un paper més important que no el que ha tingut fins ara. Formalment, només la Comissió pot proposar noves lleis per a la UE, però no hi ha cap tractat que prohibeixi que el Parlament emprengui iniciatives polítiques pròpies. Schulz vol aportar una bona pila de propostes a la Comissió. Com a cap de grup, ja se n'ha sortit alguna vegada, quasi sempre conjuntament amb el cap del grup liberal, Guy Verhofstadt. Ambdós parlamentaris van reclamar, durant força temps, l'existència de préstecs europeus comuns, fins que la Comissió va acceptar la proposta.

“Els ciutadans ja n'estan farts”.

Schulz s'ha preparat un full de ruta per a les setmanes posteriors a la seva elecció. El primer pas serà entrevistar-se amb el president de la Comissió Europea, José Manuel Durão Barroso. No és que senti una estima especial pel polític portuguès, però el necessita. Schulz i Barroso, els homes de les institucions europees, contra Merkel i Sarkozy, els governants que s'ho manegen tot entre ells. “Cadascuna de les accions executives dels països membres ha de ser legitimada pel Parlament Europeu”, afirma Schulz. “Tant me fa, si això consta als tractats de la UE o no.” Fins ara, per tal de reforçar la influència dels representants populars, ha hagut de trobar vies pròpies. A final de gener, els caps de govern de la zona euro es trobaran a Brussel·les. Volen acordar el *pacte fiscal*, la nova coordinació de la política econòmica dels països de l'euro. Es tracta d'un pacte aliè al tractat de Lisboa. Schulz va criticar públicament la cancellera alemanya per aquesta desviació, en l'exercici del seu càrrec de cap de grup. Tanmateix, això no li ha impedit de tenir converses telefòniques de manera habitual amb Merkel. Entre més coses, ha aconseguit, conjuntament amb uns altres eurodiputats, que tres membres del Parlament puguin participar en les negociacions sobre el pacte fiscal. “En cas d'urgència –afirma Schulz–, cal prendre mesures extraordinàries.”

PARLAMENT EUROPEU

Martin Schulz en un discurs a la sessió plenària del Parlament Europeu, a Estrasburg, el 13 de desembre propassat.

Se li dibuixa una riulla quan pensa en el proper cop que durà a terme. Quan els dissets caps de govern es reuneixin, properament, en una de les seves *cimeres europees* no previstes als tractats, Schulz seurà amb ells a la taula de negociacions, tot i que no hi ha estat convidat. Creu que no hi té res a perdre: o el cercle Merkel-Sarkozy l'accepta, o bé el fan fora i provoquen un escàndol amb les càmeres corrent amunt i avall. A diferència del seu predecessor, Schulz no es vol acontentar amb la possibilitat de fer un discurs a l'inici de cada cimera de la UE i donar als caps d'estat i de govern al benedició del president del Parlament. "Els ciutadans ja n'estan farts, que totes les decisions es prenguin a porta tancada", afirma Schulz. "Només podem canviar aquesta tendència si lluitem."

Toca lluitar, doncs. A partir de la setmana vinent, aquest serà la modalitat que imperarà entre Brussel·les i Estrasburg. La lluita pel poder, per l'atenció, pel lideratge. Poden passar dues coses. Si el model del president polític de Schulz fracassa, el Parlament s'exposa al ridícul. Si reïx, pot canviar el sistema de poders

a Brussel·les. I podria aspirar a un càrrec de més nivell. Per al seu predecessor, la presidència del Parlament va implicar la fi de la carrera política, però Schulz no té pas intenció de retirar-se, encara. Quan només tenia 31 any, es va convertir en l'alcalde més jove del *land* Rin del Nord-Westfàlia, a la seva ciutat natal de Würselen, prop d'Aquisgrà. L'any 1994, va abandonar la política municipal per a anar al Parlament Europeu. Va comprovar, llavors, com n'és de desconeguda l'activitat dels eurodiputats. Schulz tenia la sensació que ni l'opinió pública ni el seu partit no apreciaven la tasca que es feia des de Brussel·les i Estrasburg. Però ara, mentre es prepara per a ser allò que anomena "el socialdemòcrata de més alt nivell al capdavant d'una organització internacional", la cúpula de l'SPD situa aquest llibreter de professió al bell mig de l'escenari polític, com va demostrar a la darrera diada del partit, el mes passat a Berlín. Pràcticament no hi va haver cap orador que no destaqués la trajectòria de Martin Schulz i el seu futur paper a la política europea. El nom de Schulz sorgeix, fins i tot, quan els

membres del partit especulen amb la possibilitat d'accedir, properament, al govern alemany. Però Schulz no es veu, encara, fora de la seva faceta europea. Poc abans de Nadal, el primer ministre polonès, Donald Tusk, va pronunciar un discurs amb un to marcadament europeïsta al Parlament d'Estrasburg. Schulz se'l va escoltar amb contrarietat. D'una banda, no podia replicar el contingut de la intervenció del conservador Tusk, però alhora, no estava disposat a dedicar-li cap elogi. Per tant, va optar per engegar: "Sou tan bo, que ben bé podríeu ser socialdemòcrata. Sempre és un bon moment per a corregir els errors històrics." Les paraules de Schulz no són tan sols una picabaralla retòrica. El PPE analitza la possibilitat de designar el cap de govern polonès com a proper president de la Comissió. Schulz, en sortir al passadís, va afirmar: "Aquesta feina també la podria fer jo."

Christoph Hickmann
Christoph Schult
© *Der Spiegel*
Traducció de Mireia Menal